

# Szívünk vigyázzban áll

Különkiadásban számolt be a Szabad Nép *Sztálin* haláláról. A kolumnás szöveget a „világmegváltó” férfi fotójával körülvette a fekete gyászkeret. A méltató írás első bekezdése így hangzott:

„Eltávozott tőlünk korunk legnagyobb embere. Sztálin, Sztálin elvtárs, a mi nagy Sztálinunk – meghalt. Eltávozott tőlünk Ő, aki mindenkinél jobban szerette az embereket, és akit mindenkinél jobban szerettek az emberek. Eltávozott tőlünk Sztálin, akinek szeretett képét, drága alakját oly mélyen a szívünkbe véstük. Eltávozott tőlünk tanítónk és vezérünk, akinek mindent köszönhetünk: az életet, hazánk szabadságát, békénket, nagyszerű munkánkat és terveinket, ragyogó szocialista jövőnket.”

„Dicsőség Néked, Sztálin! Szívünk vigyázzban áll. / Dicsőség nagy művednek, min nem fog a halál!” (Devecseri Gábor: Míg ember él a földön).

„Én sok fényképet láttam Róla már, / S láttam festményben, rajzban és szoborban, / És láttam színpadon és filmben is, / Hol jó színészek má-

solták az arcát, / Testét, kezét, léptét a legparányibb / Hájszálfinomnyi mozdulatban is” (Gellér Oszkár: Sztálin figyel s beszél).

„Elöttem új ház, még / függönytelen ablak. / A régi szótlanok / terveznek, szavaznak. // Csak most emelkednek / igazán magasra. / Fejük felett Sztálin / irányít a harcra” (Nagy László: Faluban).

„Sztálinhoz száll a hálaének, / ki a jövőnk apja lett, / ki a Vörös térről felénk is / derűs mosollyal integet” (Devecseri Gábor: Terjed a fény).

K. Mária író 1953. március 6-án levelet fogalmazott a Magyar Dolgozók Pártja titkárságának, és egyebek mellett ezt írta: „Elvtársaim: nem adok a gyász külső megnyilvánulására. Nagyon szeretett hozzátartozóimért egy napig sem hordtam fekete ruhát, temetőbe sose járok. De most úgy érzem – és Budapest egyszerű embereinek százezrei is bizonyára így érzik –: a világtörténelem legnagyobb emberének, a mi legdrágább barátunknak, forrón szeretett Sztálin elvtársunknak halálát másként akarjuk kifelé is meggyászolni, mint bárkit, akit elvesztettünk. Népek milliói

spontán fájdalmának, forró szeretetének, hálájának, hűségének és mély-séges tiszteletének méltatlan kifejezése az a szegényes fellobogózás, amely a minden évben visszatérő november 7-i megnyilvánulás méreteit közelről sem éri el.”

„Szabad Nép! – / hangzik, / zúg szünetlen, / avarként zizzen a papír. / Különkiadás, gyászkeretben. / Kapukra, / fákra / száll a hír. / Asszonyok mennek gondjaikkal, / gyermekek jönnek komoran, / és megkövül az utca, mintha / fagyokra dermed a folyam” (Kónya Lajos: Kétmilliárd szív).

„A Betegség híre. Az volt a legiszonyúbb. / hogy elvesztette a szót és öntudatát, / ki a világon a legtöbb igazságot beszélte, / arra borul a némaság” (Eörsi István: Sztálin).

„Esküszünk néked, drága Sztálin elvtárs, / katonáid, hatalmas hadvezér, / hogy nem sajnálunk soha a szabadság / győzelméért munkát és piros vért...” (Tamási Lajos).

K. A.